

[Ib Nørlund.]

tjenesterne for had, de var overfølsomme, de var hykleriske. Det er, som om et offer for en forbrydelse skal behandles på den måde, at hvis man gør vrøvl, så får man bank.

Dernæst kom hr. Gudme og talte om mytedannelser og røverromaner. Ak nej, det er jo virkelighed, en virkelighed, vi andre selv mærker.

Så kom hr. Poul H. Møller og trøstede med, at efter hans mening var der garanti nok for overholdelse af de grundlovmæssige rettigheder. Det var en indstilling, som, om jeg så må sige, ikke helt underbyggede tilliden til politiet.

Endelig var der hr. Erhard Jakobsen, som man jo må ønske et langt liv, og som ved sin begejstrede opslutning bag efterretningstjenesten, der skulle være så frygtindgydende som muligt, vel var med til at få mange forstandige mennesker til at forstå, at her var der brug for at være på vagt.

Ellers har man jo bevæget sig i udenoms-snak, man er vejet tilbage fra at gribe om en nælde, som er der, og, bemærker jeg, havde altså ikke nogen form for undskyldning over for dem, der er begået uret mod i dette tilfælde. Man har prøvet at klare det med at sige, det var længe siden. Nå ja, men hvad siger man? Kommer man under vejr med et eller andet, der foregår, lukker man i og siger: vi har tavshedspligt og kan ikke fortælle noget her. Når ting bliver dokumenteret — og det tager jo i reglen sin tid — siger man, det er forældet og er for gammelt. Forstår man ikke, at det eneste, der kan ændre atmosfæren om disse ting, er, at man lægger kortene på bordet?

Ministeren, vil jeg sige, gav udtryk for fuldstændig tryghed. Det er vist en følelses-yrting, der må tages med et vist forbehold. Han talte om mistænksomhed, og hr. Gudme talte om, at der var så mange muligheder for at fabulere. Ja men det er jo netop det, vi har vist vejen til at komme ud over. Der blev talt om, at det bare er beskyldninger og påstande. Ja men der må vel være en eller anden grund til, at Aktuelt, hvis politiske interesser man jo nok kender til, alligevel bringer artikler som de nævnte. Nu ville ministeren ikke sige, at Aktuelt lyver, men han må undskylde, vi andre må i hvert fald

have lov til at sige, at enten lyver Aktuelt eller også ministeren.

Jeg skal erkende, at der blev lagt ét kort på bordet i ministerens tale, og det var det, at de 6 ringbind ikke længere findes i ministeriernes varetægt. Det rejser imidlertid det spørgsmål: hvor er de så, for vi kan jo mærke, at der er folk, der disponerer over dem og bruger dem den dag i dag? Forskellige medlemmer af vores parti får opringning fra blade, som påstår, at de har adgang til dem, eller at selv de disponerer over båndoptagelser.

Alt det kan vel kun føre til den konklusion, at det gør det endnu mere nødvendigt, at man undersøger sagen til bunds, og jeg kan ikke se andet, end at ministeren i grunden selv burde være interesseret i det.

Ministeren spørger, hvad vi kan gøre andet end at give verbale forsikringer. Jeg synes, jeg har anvist det. Man kan bekræfte med, at man handler over for sager, der ligger lige foran os. Man klager over en os af mistænksomhed, men hvem har mere skabt den end de, der bare prøver at lukke i over for alt, hvad der kommer frem her?

Sluttelig et par spørgsmål af principiel art. Hvem nyder egentlig godt af de efterretninger, som efterretningstjenesten samler? Jeg forstår i forbindelse med de tider, der her har været tale om, at arbejdsgivere kunne være interesserede i at komme kommunister til livs, og jeg forstår for så vidt også, at, skal vi sige f. eks. hr. Hedtoft kunne reagere og tænke på den manér. Men at bruge efterretninger, om hvilke man efter alt at dømme har vidst, hvordan de er kommet til veje, i disse politiske bestræbelsers interesse, kan vel ikke være rigtigt.

Hr. Ninn-Hansen talte her om et eller andet „vi“, som sluttede kreds om efterretningspolitikken og vel også fik visse oplysninger. Jeg vil bare sige, at hvis en af de oplysninger, man på den måde deler med hinanden, f. eks. er den, Ole Bjørn Kraft nævner i sine erindringer, om, at der i 1948 skulle være 4.000 bevæbnede kommunister i Danmark, som var parat til at lave skrækkelige ting, og at 1/3 af politiet var på march i samme retning, så er der ikke megen grund til at ofre 5 flade øre på det elendige efterretningsvæsen, og de, som har delt